

Sygn. akt VIII U 2110/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia (del.) Anna Capik-Pater
Protokolant	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2020 r. w Gliwicach

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 3 października 2019 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) sędzia (del.) Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII U 2110/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 października 2019 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. działając na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił ubezpieczonemu S. K. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury zgodnie z art. 110 ww. ustawy, albowiem po uprawomocnieniu się ostatnio wydanej decyzji odmownej z dnia 18 marca 2019 r. ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów oraz nie zostały ujawnione okoliczności, które mają wpływ na wysokość świadczenia.

Od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie, w którym domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do spornego świadczenia. Domagał się odtworzenia przez biegłego sądowego otrzymywanego przez niego wynagrodzenia za lata 1961-1972 oraz ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w najkorzystniejszym wariantcie oraz przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał dotychczasowe stanowisko i wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 24 lutego 1986 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu S. K. prawo do emerytury górniczej od 1 lipca 1985 r,

Następnie w dniu 27 lutego 2006 r. przyznano ubezpieczonemu emeryturę górniczą, w której do obliczeń zastosowano nową kwotę bazową do składnika emerytury wynoszącego 24%.

W dniu 1 marca 2017 r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na zasadzie art. 110a ustawy emerytalnej.

Powyższy wniosek został rozpoznany decyzją odmową z dnia 21 marca 2017 r., od której ubezpieczony wniósł odwołanie. Ostatecznie Sąd Okręgowy w Gliwicach w dniu 6 września 2017 r. (sygn. akt VIII U 723/17) wydał wyrok, w którym zmieniał zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do przeliczenia emerytury zgodnie z żądaniem.

Wykonując powyższe orzeczenie, organ rentowy w decyzji z dnia 17 października 2017 r. ponownie ustalił wysokość emerytury górniczej ubezpieczonego poczynając od dnia 1 marca 2017 r., przy uwzględnieniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 270,06% ustalonego z lat 1961-1963, 1972-1973, 1975-1989.

W dniu 18 lutego 2019 r. ubezpieczony wystąpił do organu rentowego o ponowne ustalenie wysokości świadczenia na podstawie art. 110 ustawy emerytalnej.

W dniu 18 marca 2019 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia emerytury w myśl art. 110 ustawy emerytalnej, albowiem wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się niższy od wcześniej ustalonego i wyniósł 265%.

W dniu 16 września 2019 r. ubezpieczony po raz kolejny wystąpił z wnioskiem o przeliczenie emerytury, zgodnie z art. 110 ustawy emerytalnej. Do wniosku nie dołączył żadnych nowych dowodów mogących mieć wpływ na wysokość świadczenia.

Zaskarżoną decyzją z dnia 3 października 2019 r. organ rentowy na zasadzie art. 114 ustawy emerytalnej odmówił ubezpieczonemu prawa do spornego świadczenia.

Powyższy stan faktyczny wynikał z akt organu rentowego.

Sąd pominął wnioski dowodowe ubezpieczonego wyrażone w piśmie z dnia 18 listopada 2018 r. na podstawie art. 235²§1 pkt 2 kpc, jako nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego okazało się bezzasadne.

Z uwagi na fakt, iż wniosek ubezpieczonego z dnia 12 września 2019 r. o przeliczenia prawa od emerytury w oparciu o art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest kolejnym wnioskiem o to samo świadczenie kierowanym do organu rentowego, przeto przed merytorycznym rozpoznaniem go należy ocenić jego zasadność w świetle art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2020.53 t.j.), zwanej dalej ustawą emerytalną. Zgodnie z treścią wspomnianego przepisu, prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Nie budzi wątpliwości fakt, iż w przypadku ubezpieczonego przesłanki te nie zostały spełnione.

Objęty zaskarżoną decyzją wniosek ubezpieczonego o prawo do przeliczenia emerytury w oparciu o art. 110 w/w ustawy został złożony przez ubezpieczonego po uprawomocnieniu się pierwszej, prawomocnej decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do ponownego ustalenia wysokości podstawy wymiaru z dnia 18 marca 2019 r.

W tej sytuacji wraz z kolejnym wnioskiem o przeliczenie świadczenia w oparciu o art. 110a w/w ustawy ubezpieczony winien był przedłożyć nowe dowody lub wskazać na nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczenia, czego nie uczynił. Poprzestał jedynie na złożeniu samego wniosku – wbrew temu co podnosi w odwołaniu od decyzji. W czasie jego składania i dniu wydania zaskarżonej decyzji nie było też żadnej nowej okoliczności, jaka nie istniałaby w czasie wydania pierwszej decyzji ZUS w tym samym przedmiocie.

Z uwagi na nie spełnienie przewidzianych w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej przesłanek do przeliczenia świadczenia ubezpieczonego, by orzekać już o samym prawie ubezpieczonego do tego świadczenia, byłoby to możliwe wyłącznie w wypadku zrealizowania wymogów z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Uznać więc wypada, iż wbrew wymogom przewidzianym w art. 232 k.p.c. ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów ani nie wskazał na nowe okoliczności, w szczególności nie uczynił tego przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Tymczasem jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008r. (I UK 193/07; OSNP z 2009r., z. 1-2, poz. 52) w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontradiktoryjności i związany z nią ciężar udowodnienia przez ubezpieczonego podnoszonych przez niego twierdzeń, któremu ten nie sprostał.

Stąd też po myśli wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2003r. (II UK 139/02, OSNPUSiSP 2004, z. 7, poz. 128) i postanowienia tego Sądu z dnia 22 czerwca 2004r. (II UK 404/03, OSNPUSiSP 2005, z. 4, poz. 58) i z dnia 13 grudnia 2005r. (II UK 61/05, OSNPUSiSP 2006, z. 23-24, poz. 371) w razie stwierdzenia, że nie przedstawiono nowych dowodów i nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji tzn. nie zostały spełnione ustawowe podstawy wznowienia postępowania rentowego, odwołanie ubezpieczonego należało oddalić. Nie zamyka mu to jednak w przyszłości możliwości wystąpienia z podobnym wnioskiem o świadczenie, po spełnieniu w pierwszej kolejności przesłanek z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na względzie na mocy 477¹⁴ § 1 k.p.c., art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odwołanie ubezpieczonego należało oddalić jako bezzasadne.

(-) sędzia (del.) Anna Capik – Pater